

og at den behandlingsgaranti, som Venstre har givet, har vist sig at være et flop? Den findes jo ikke mere.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Man bliver ikke optimist af at høre det her. Behandlingsgarantien har jeg forklaret så godt som overhovedet muligt, men jeg tror, det er uden for pædagogisk rækkevidde at få forklaret det således, at fru Karen Hækkerup kommer til at forstå det.

Angående uddannelse vil jeg sige, at jeg synes, vi har diskuteret i så mange år, om det var hr. Per Kaalund eller det var den daværende undervisningsminister – hr. Bertel Haarder – eller hvem det nu var, der havde ansvaret for det. Lad os se fremad: Vi har en reaktivitetspulje, nu skal de, der har behov for strålebehandling, have tilbud om behandling i udlandet, og lad os så se at få kræftbehandlingen så god som overhovedet muligt. Lad os lade være med at gå for meget ned i fortiden.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger til den første ordfører, så vi går videre til ordfører nummer to, og det er den socialdemokratiske ordfører, fru Lone Møller.

Lone Møller (S):

Jeg vil sige, at jeg er enig med formanden i, at det altid er bedst at kigge fremad, men nu er det jo en forespørgsel, som går på, at man ligesom gør status på kræftområdet. Derfor er det vel naturligt, at man også beskæftiger sig med det, der har været.

Kl. 14.05

Jeg må sige, at jeg synes, det er uforskammet af ministeren og af Venstres ordfører at postulere, at nu er Socialdemokraterne vågnet op, efter at de har siddet på hænderne i årevis. Jeg minder om, at det var Socialdemokratiet, der startede med at indføre nogle handlingsplaner, da vi overtog regeringen i sin tid, først på hjerteområdet, som jo har været en meget, meget stor succes, og derefter gik vi i gang med kræftområdet. Op til valget i 2001 havde vi et udspil til en kræfthandlingsplan II klar, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det var til inspiration for regeringen, som tog over på det tidspunkt.

At Socialdemokratiet ikke har afsat midler hvert eneste år på finansloven, ved alle i dette Ting godt. Men det er jo meget naturligt, når

man har den formodning, at de beslutninger, som er truffet, og som man har tilsluttet sig, bliver ført ud i livet, og man ikke formoder, at der ikke er midler, ikke ressourcer nok.

Det er jo sådan, og det ved både hr. Jørgen Winther, fru Birthe Skaarup og ministeren, at havde Socialdemokratiet afsat ekstra midler ud over dem, der var aftalt, var man gået herop på denne talerstol og kun haft et bud: overbudspolitik. Men jeg synes, man skal være lidt fair og lidt realistiske, når vi diskuterer ressourcer. På et hvilket som helst område inden for kræftbehandlingen har Socialdemokratiet til enhver tid støttet, når vi vidste, der var et problem, men jeg har en formodning om, at det har været en selvstændig øvelse for Dansk Folkeparti, som siger, at Socialdemokraterne bare kunne have været med, at holde Socialdemokraterne uden for forhandlingerne. De var så hemmelige, at ingen vidste noget om dem, før resultatet blev offentliggjort.

Det ville da glæde mig, hvis man nu vil tage initiativ til at drøfte med hele Folketinget, hvis der er store problemer. Men så vidt jeg kan forstå, holder man sig stadig til kun at tale tre partier sammen, så jeg synes, det er flovt, at man bruger så meget tid på at klandre Socialdemokratiet for ikke at være med.

Jeg vil gerne se nøgternt på, hvad der er opnået inden for de sidste 5 år. Der er ingen tvivl om, at aldrig har så mange kræftpatienter ventet så længe, især på udredning, og aldrig er så mange kræftpatienter blevet behandlet. Amterne, sygehusene, personalet har gennem de senere år leveret en kæmpeindsats, og behandlingskapaciteten er mere end fordoblet. Men når der stadig er store problemer, hænger det jo sammen med, at vi er blevet dygtigere, og kan mere og mere. I dag kan vi måske også konstatere, at alle de løfter, regeringen har givet, har der ikke været hold i, fordi der har været for få ressourcer, og hvis det er tilfældet, skal ingen være i tvivl om, at Socialdemokratiet til enhver tid vil være med til at finde flere ressourcer.

Men vi har kunnet se, at ventetiderne er løbet af sporet. Vi har ikke fået ordentlige oplysninger om de reelle ventetider, men undersøgelserne af Det Nationale Indikatorprojekt, hvori lungecancer indgår, viser for både 2002, 2004 og 2005, at regeringen ikke har levet op til standarderne, og meget tyder på, at regeringens fiasko på lungekræftbehandlingsområdet også er tilfældet for en række andre kræftbehandlinger.